

Ricardosbellvesers o Arcadisescates, *tantomonta*; heu de saber que no podreu. No passareu. Estalvieu energies per a unes altres derrotes. El verí, si no mata, acaba desemmascarant al camaleó. Perquè sou —què si no—, camaleons a sou, i això, tard o d'hora, s'acaba pagant. Digueu-me, quina és la glòria? És aquesta la glòria dels escriptors frustrats? No era tenir un bloc, això? De professor (si és que a això arriben), no vaig tenir al Bacardí amb Cola, però sí al **Bellve amb Llima** i al Peter J. Of de Rocks, tot un entusiasme histriònic, el primer, ben revellit i abillat amb solemnes pantalons de **cuïro** proclamant, *sturm und drang*, les meravelles líriques de Byron i del menys conegut —això deia ell— Thomas de Quincey. Pobre Tomàs, no ho mereixies. El mateix Bellve academitzat, aquell que envià —ho sé de bona tinta— a tota una generació de periodistes, als rics i als pobres, a jugar-se a un únic examen final l'assignatura de *Literatura Universal*, per ordre administrativa —nazi, volia dir— de l'opus Dei, organització que a principis dels noranta, com ara també, dirigia el lucratiu Ceusanpablo de l'alfara del Patriarca i/o Montcada. Ascensió n'estarà ben contenta, hem de suposar, i més encara el *sinyo* Camps de Golf, de tenir entre els seus apòstols a una de les més antigues joies de la corona... No podreu. No passareu.